

Slalom periculos cu bătrâna corabie a Sionului

Luni, 23 octombrie 2006

Gili Cârstea

Hotărât să păstreze direcția corăbiei Sionului pe marea înfuriată a teologiei moderne, Clifford Goldstein încearcă disperat să evite când colții rechinilor liberali, când haitele de piranha ce bântuie profunzimea dreptei radicale. În numărul din 23 ianuarie 2003 al Adventist Review, el încearcă să mai domolească râvna acestora din urmă, oferindu-le o lecție despre îndreptățirea doar prin credință, spre deliciul celor dintâi:

„Permiteți-mi să fiu franc: Sunt adventist de mai bine de 23 de ani. După tot acest timp, dacă este vreun lucru de care sunt sigur, dacă este vreun lucru asupra căruia nu am dubii, dacă există vreun lucru pe care experiența mea (interpretată și judecată prin Cuvânt) a reușit să mi-l descopere, este acesta: dacă nu sunt mântuit printr-o neprihănire care există în afara mea, o neprihănire care îmi este socotită independent de propria mea neprihănire, atunci puteți să stați pe acel zid la sfârșitul mileniului și să-mi faceți cu mâna, deoarece, oameni buni, eu n-am să fiu acolo.”

Ei, asta a fost soarta crudă a tuturor celor care au fost siguri că nu au dubii: A venit lumină adițională care i-a făcut să înțeleagă că ar fi fost mai sănătos pentru ei să păstreze o doză sfântă de dubii, o doză de deschidere pentru o și mai mare lumină.

Citatul redat aici ar putea fi văzut ca o sănătoasă înțelegere a neprihănirii prin credință, dar articolul descoperă, „fără dubii,” că fr. Goldstein este, cel puțin aici, un susținător al teologiei reformaționiste ce cheamă biserica înapoi la teologia protestantismului neputincios din zilele noastre. Reformaționiștii Noii Teologii văd evanghelia ca fiind „doar îndreptățire,” acuzând biserica de faptul că s-a lăsat confiscată de evanghelia falsă a perfecționismului, adică oameni care vor trăi fără păcat înainte de revenirea lui Hristos.

Dacă aceasta este singura certitudine a fr. Goldstein, îi putem spune că sigur i se va face cu mâna de pe zidurile Noului Ierusalim.

A venit mișcarea adventă în 1844 vorbind despre sanctuar și legea lui Dumnezeu într-o biserică ce credea în îndreptățirea doar prin credință, dar fratele nostru nu are o convingere fermă că aceea a fost lumină din cer pentru un creștinism pe moarte.

A venit 1888, o solie care punea neprihănirea lui Hristos într-o legătură corectă cu legea, totul pe fundamentul ceresc al doctrinei sanctuarului, dar fratele Goldstein nu are o convingere tare că acea solie urmează să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. El doar are o convingere fermă că salvarea lui este îndreptățirea, dincolo de care nu are decât „stimă” pentru diversele modele ale rolului generației finale.

Dacă, așa cum intenționează autorul, poziția lui dorește să onoreze teologia paulină – ceea ce este de aplaudat – atunci memoria lui are nevoie de un șoc. Pavel a fost campionul îndreptățirii, dar el a văzut-o mereu în echilibrul perfect al legământului cel veșnic, despre care reformaționiștii nu suflă o vorbă. Pavel a înțeles și a vorbit ca nimeni altul despre scopul lui Dumnezeu de a locui în templul sufletului – o adevărată anatema pentru reformaționiști. Pavel a mers până acolo încât a afirmat că singurii oameni care au dreptul să se numească după numele lui Hristos sunt cei în care locuiește Duhul lui Dumnezeu. Și o spune în cea mai explicită lucrare a lui unde vorbește despre noul legământ:

„Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.

În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.

Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e „firea pământească”) o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.

În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești, umblă după lucrurile firi pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului.

Și umblarea după lucrurile firi pământești este moarte; pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.

Fiindcă umblarea după lucrurile firi pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:1-11).

Când va vorbi așa, vom recunoaște și noi că fr. Goldstein predică „cu adevărat” solia îngerului al treilea. Când va vorbi așa, poporul acesta va avea ocazia să înțeleagă și să

aprecieze exaltarea pe care a trăit-o sora White atunci când a fost confruntată la Minneapolis cu „solia foarte prețioasă pe care a trimis-o Domnul poporului Său” prin frații Jones și Waggoner.

Până atunci, nouă ni se pare că el, alături de alții, face experiențe păguboase și încearcă senzații tari făcând curbe periculoase cu bătrâna și hodorogita corabie a Sionului.